

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Бургас, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Петя Ив. Петрова Дакова
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
в присъствието на прокурора Кремена Илиева Стефанова (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20212000600107 по описа за 2021
година

С присъда № 260004/04.03.2021 год., постановена по НОХД № 198/2020 год., Окръжен съд - Ямбол е признал подсъдимия ПЛ. СТ. К., ЕГН:*****, за виновен в това, че в периода от неустановен ден в началото на м.декември 2019 год. до 14.12.2019 год., включително, пред блок № 14 в ж.к. „Г.БН.“ и в офис на „Еконт Експрес“ ООД, находящ се до блок № 14 в ж.к. „Г.БН.“ в гр.Ямбол, действайки в условията на продължавано престъпление и при опасен рецидив, без надлежно разрешително придобил и държал в себе си с цел разпространение общо 4,384 гр. високорисково наркотично вещество 5F-MDMB-PICA, на стойност 105,18 лв., като част от него - 0,197 гр. на стойност 0,50 лв. разпространил, чрез продажба, на И.Х.Ш. и Н.Ю.Х. – двамата от гр.Ямбол, поради което и на основание чл. 354а, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1, изр. 1, предл. 3, 4 и 5, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б" от НК и чл. 55, ал. 1, т.1 и ал. 2 от НК го осъдил на Лишаване от свобода за срок от три години, което да се изтърпи при първоначален строг режим и Глоба в размер на 10 000 лева.

На основание чл. 59 ал. 1 и ал.2 от НК съдът е приспаднал времето, през

което подсъдимият ПЛ. СТ. К. е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“ и с постановление за задържане на ОП-Ямбол, считано от 15.12.2019г. до 18.01.2020г.

На основание чл. 354а ал.6 от НК съдът е постановил отнемане в полза на държавата на наркотичното вещество, предмет на престъплението – 5F-MDMB-PICA, с нетно тегло 4,187 грама, предадено за съхранение в ЦМУ Наркотици - София с приемателно-предавателен протокол №68042/06.02.2020г.

С присъдата съдът се е разпоредил и с веществените доказателства по делото - електронна везна, запечатана в найлонов плик със стикер „Изследвано“, найлонов плик, съдържащ жълт хартиен плик, запечатан след извършването на оглед на ВД със стикер „веществено доказателство“ и прикрепено към него найлоново пликче с алуминиево фолио и надпис „веществено доказателство“ № 2 по ДП 129/2019г., постановявайки унищожаването им, като вещи без стойност.

Съдът е осъдил подсъдимия ПЛ. СТ. К. да заплати в полза на държавата по сметка на ОД МВР Ямбол направените в хода на досъдебното производство разноски в размер на 884,92 лева, както и 150 лева в полза на Национално бюро за правна помощ.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от адвокат М.А. от АК-Ямбол, упълномощен защитник на подсъдимия К.. В жалбата се релевират доводи за неправилност на постановената присъда поради необоснованост на фактическите констатации, допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание, конкретни доводи в каквато насока не се излагат. Направено е искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият К. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 354а, ал.2, т.4, вр. ал.1, изр.1-во, предл. 3,4 и 5, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК. В жалбата не са направени искания по доказателствата.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас ангажира становище за неоснователност на подадената жалба. Изтъква, че при постановяване на присъдата първостепенният съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните

правила. Отбелязва, че в мотивите към атакувания акт са отразени приетите за установени фактически обстоятелства, доказателствата, на основата на които същите се извеждат и правните съображения за взетото решение. Счита, че приобщаването по делото посредством протокол за доброволно предаване на процесната колетна пратка, съдържаща „наркотичен чай“, не стои в противоречие с процесуалните правила, уреждащи способите за доказване в процеса. Сочи, че протоколът е изготвен в съответствие с изискванията по чл. 129 от НПК и поради това има своята доказателствена валидност. Изтъква, че вещите, чието приобщаване по делото е извършено по този ред, са били обект и на допълнителен оглед, за което действие също е съставен протокол съобразно чл. 110 от НПК. Поддържа, че видът и количеството наркотично вещество са установени такива чрез назначената по делото физикохимича експертиза, заключението по която е пълно, ясно и обосновано. Стойността на процесното наркотично вещество, представена в заключението на фармакологичната експертиза, намира, че има своята значимост единствено с оглед преценката за наличие на признака „големи размери“. Акцентираща върху частта от заключението на фармакологичната експертиза, в която е ангажиран извод, че синтетичните канабиноиди, каквито се сочи да са процесните вещества, съставляват химични съединения, с действие, аналогично на действието на тетраhydroканабинола, явяващ се активна съставка на канабиса. За неоснователно намира възражението на защитата, насочено към оспорване доказаността на обвинението срещу К. за реализирано разпространение на наркотични вещества. Солидаризирайки се с оценката, дадена от съда на гласните доказателствени източници - показанията на свидетелите Ш., Х., М. и Ж., прокурорът намира, че защитната теза на подсъдимия с основание е била отхвърлена като неподкрепена такава на основата на наличните данни по делото. Сочи, че съдът не е пренебрегнал задължението си да обсъди противоречията в доказателствените източници, като е дал ясен отговор на кои дава вяра и на кои не, както и какви са съображенията му в тази насока. Основавайки се на приетата от ОС-Ямбол за установена по делото фактическата обстановка, която намира за доказателствено обезпечена, прокурорът счита, че квалификацията на деянието по чл. 354а, ал.2, т.4, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 29 от НК е правилно определена. Наложено на подс.К. наказание според прокурора съответства на тежестта на извършеното деяние и личната обществена

опасност на деца, като същото ще способства за постигане на целите по чл. 36 от НК. С горните аргументи прокурорът пледира присъдата на ОС-Ямбол да бъде потвърдена като правилна.

Пред въззивния съд подсъдимият П.К. се явява лично и с упълномощения защитник - адв.М.А. от АК-Ямбол, която поддържа изцяло жалбата и оплакванията, направени в нея. Оспорва подхода на първата инстанция в оценката на доказателствените източници по делото. Намира, че съдът е останал безкритичен към действията на полицейските служители, осъществили задържането на подсъдимия, след като същият е напуснал офиса на „Еконт“, носейки в себе си колетна пратка. Твърди, че задържането на подсъдимия към този момент не предполага доброволност на действията му по предаване на процесната пратка, поради което и приобщаването на последната към доказателствата по делото чрез протокол за доброволно предаване стои в противоречие с правилата на НПК. Изтъква, че съставителите на този протокол не са разследващи органи, доколкото по сведения на полицейските служители Т. и Ж. разследващ орган е пристигнал на мястото много по-късно. Сочи също, че при задържането на К., носената от него колетна пратка не е била разпечатана, а удостовереното в протокола за оглед на веществени доказателства удостоверява, че пакетът е бил разкъсан. Горното според защитника изисква да се отговори на въпроса кой, кога и защо е разкъсал пакета. Поставяйки акцент върху процесуалната порочност на съставения след задържането на подсъдимия протокол за доброволно предаване на вещи, защитата поддържа, че следващите действия на органа по разследване, включващи оглед на предадените вещи и експертния им анализ, не биха могли с обратна сила да възстановят този начален момент на разследването и поради това следва да се приеме, че те също са опорочени. Изтъква се на следващо място, че изготвените по делото експертизи не дават отговор на основния въпрос, а именно какъв е процентът на активната съставка синтетичен канабиноид в изследваното вещество, което не позволява да се разбере какъв е точно предметът на обвинението срещу К.. Възражения се навеждат и срещу доказаността на субективните параметри на деянието „придобиване и държане на високорисково наркотично вещество“, за което е привлечен да отговаря К., като се изтъква, че получаването от последния на колетна пратка само по себе си не предпоставя знанието му за нейното съдържание, а това обстоятелство следва да бъде несъмнено

установено съобразно изискването на чл. 303, ал.2 от НПК.

Оспорвайки доказателствената обезпеченост на обвинението срещу К. за разпространение на наркотични вещества, защитникът претендира ненадеждност на разпитаните като основни свидетели по делото Ш. и Х., за които сочи, че са наркозависими лица и поради това твърденията от тях факти следва да бъдат внимателно проверени. Соци също, че с оглед на данните, разкрити от двамата свидетели, за тях съществува риск да бъдат подведени под отговорност, което допълнително ги дискредитира. С конкретно позоваване на твърдения, залегнали в показанията им, относно времето и начина на закупуване на процесния наркотик от подсъдимия, както и обстоятелствата, при които са взели решение да съдействат на полицията в разкриване на инкриминираната дейност, защитата застъпва становище, че същите не съставляват годна доказателствена основа за осъждането на К. по предявеното му обвинение. С позоваване на практика на ВКС подчертава, че самостоятелната преценка на прокурора дали да привлече конкретни лица към наказателна отговорност не дава основание на съда да игнорира действителното значение на поведението на тези лица и заинтересоваността им при техните изявления, уличаващи подсъдимия в извършване на престъпление. Изтъква също, че твърденията в случая на обсъжданите двама свидетели, че са закупили процесния наркотик от подс.К., противостоят на резултатите от извършеното претърсване в дома и вилата на последния, които не сочат на намерени в помещенията наркотични вещества. Поддържайки във връзка с горното, че доказателствената наличност по делото не способства несъмненост на изводите за реализирано престъпно поведение на К. съобразно вмененото му обвинение, защитникът пледира за отмяна на постановената присъда и постановяване на нова - оправдателна такава. Алтернативно, поставяйки акцент върху отсъствието на експертна позиция по въпроса за процентното съдържание на активно действащия компонент в процесното наркотично вещество, претендира явна несправедливост на отмереното наказание и моли за неговото намаляване.

Упражнявайки правото си на лична защита, подс.К. се присъединява към доводите на защитника. В последната си дума излага твърдение, че не е осъществил деянието, за което е осъден и моли за постановяване на оправдателна присъда.

Въззивната жалба е подадена от лице с право на жалба съгласно чл.318, ал.6 от НПК, в посочения в чл.319, ал.1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Бургаският апелативен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните и в предмета и пределите на въззивната проверка по чл. 313 и чл. 314 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

При извършената служебна проверка на присъдата, въззивният съд не установи наличие на някой от основанията по чл. 335 ал.2 вр. чл. 348 ал.3 от НПК, обуславящи отмяна на акта на първата инстанция и връщане на делото за ново разглеждане, поради което и намери, че наведените в жалбата оплаквания за пороци в доказателствената дейност на съда, довели до необоснованост на присъдата и неправилно приложение на материалния закон следва да се разгледат по същество.

Съдебното производство пред първоинстанционния съд се е развило по общия ред съгласно правилата, уредени в Глава XX от НПК. В рамките на проведеното пред ОС-Ямбол съдебно следствие, съставът на съда е положил необходимите усилия при спазване на установените в НПК процесуални изисквания да обезпечи делото с доказателствен материал с оглед правилното му решаване. На основата на извършен анализ на събраните гласни, писмени и веществени доказателствени източници, както и експертни заключения съдът е направил обосновани изводи по фактите. Назначената от въззивния съд и изслушана в съдебно заседание техническа експертиза, на която бе възложено да изследва и анализира в информацията, съдържаща се в приобщените по делото като веществени доказателства 2 броя оптични носители /CD/, предоставени от „Теленор България“ ЕАД и „Виваком“ ЕАД /спр. л.194-197 от ДП/, не способства изграждането на фактически изводи, различни от застъпените такива от ОС-Ямбол, а напротив - представеното заключение препотвърди констатациите, направени от първата инстанция по отношение на телефонната комуникация, водена от подсъдимия с трети лица, сред които и такива, разпитани като свидетели по делото.

Анализирайки обхватно и задълбочено всички доказателствени

източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подс. ПЛ. СТ. К. е роден на ...г. в гр.Ямбол, завършил средно образование, осъждан многократно за извършени престъпления от общ характер, засягащи различни обществени отношения, за които е наказван, включително с лишаване от свобода, търпяно от последния ефективно.

Към инкриминирания период – месец ноември - декември 2019г. подс.К. ползвал мобилен телефон с номер на СИМ картата ..., регистрирана на името на жената, с която живеел на съпружески начала - св. М.М..

Свидетелите Н.Х. и И.Ш. познавали подсъдимия П.К., който бил известен с прякора „В.“. Двамата свидетели употребявали т.нар. „наркотичен чай“- високорисково наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA, с каквото периодично се снабдявали от подс.К.. Контакт с подсъдимия свидетелите осъществявали по телефона или чрез интернет платформата „Фейсбук“. Когато всеки от тях искал да си закупи „наркотичен чай“, се свързвал по избран от него начин с подсъдимия и си уговаряли среща за реализиране покупката на такъв. Обичайно срещите се уговаряли в близост до бл.14 в к/с „БН.“ – гр.Ямбол, където живеел подс.К. заедно с приятелката си – св. М.. Цената, на която свидетелите Х. и Ш. закупували “наркотичен чай“ от подсъдимия била 5 лева за грам.

За периода от 14.11.19г. до 11.12.19г. между телефон със СИМ № ..., ползван от св.Х. и телефон с № ..., ползван от подс.К., в мрежата на „Теленор България,, ЕАД били регистрирани общо 70 обаждания /входящи и изходящи/. Приблизително за същия период, а именно за времето от 15.11.19г. до 11.12.19г. регистрираните в мрежата на същия мобилен оператор телефонни разговори между подс.К. и св.Ш., който ползвал телефон със СИМ № /с абонат А.М.В./, били общо 47 на брой /спр. л.194 от ДП, л.34-40 от ВНОХД № 107/21 г. на БАС/.

При осъществена среща в началото на м. декември 2019г. /на неустановена дата/ между св. Х. и подс.К. в близост до блок 14 в к/с „БН.“, последният продал на свидетеля 0,098 гр. високорисково наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA за лична употреба.

На неустановена дата в началото на м. декември 2019г. среща с подс.К. си уговорил и св. Ш.. Срещата между двамата отново се осъществила в близост до бл.14 в к/с“ БН.“ в гр.Ямбол, като на същата подсъдимият продал

на свидетеля 0,099 гр. високорисково наркотично вещество 5F -MDMB- PIKA за лична употреба.

Във връзка с постъпила в сектор „ПКП“ при ОД-МВР-Ямбол оперативна информация за осъществявана от подс.К. дейност по приготвяне и разпространение на територията на гр.Ямбол и региона на „наркотичен чай“ за пушене, основната съставка за който му се доставяло чрез куриерска служба „Еконт“, от страна на полицейските органи били предприети действия по наблюдение на последния. По искане на компетентен орган по реда на чл. 14 от ЗСРС било получено и разрешение от орган по чл. 15 от ЗСРС за използване на специални разузнавателни средства спрямо подс.К. /спр. т.секретен/. В хода на проведените полицейски мероприятия била придобита информация, че на 14.12.2019г. подс.К. ще получи пратка в офис на „Еконт“ до бл.14 в к/с“БН.“ в гр.Ямбол, съдържаща наркотично вещество, във връзка с които конкретни сведения бил изготвен и утвърден план за провеждане на специализирана полицейска операция – СПО рег.№ 326р-19127/2019г. /спр. л.24 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/. В изпълнение на създадената по този план организация, на 14.12.2019г. полицейските служители - свидетелите Т.Ж. и П.Т. – двамата разузнавачи в сектор ПКП при ОДМВР-Ямбол, се отправили към к/с“БН.“ и се установили в позиция за наблюдение в близост до бл.14 в комплекса, където се намирал офис на „Еконт“. Около 9,00-9,30 часа на посочената дата двамата полицейски служители възприели подс.К., който влязъл в офиса на „Еконт“.

Посещавайки офиса на куриерската служба „Еконт“, подс.К. получил адресирана на негово име пратка № ..., изпратена на ... от Еконтмат - Херсон /автоматично устройство/, находящо се в гр.Шумен, бул."В.П." №1, с посочен в документите изпращач – и.К.С. „В.“ ЕООД-Шумен. Непосредствено след като подс.К. излязъл от офиса с получения от него пакет, същият бил спрян за проверка от двамата полицейски служители – Ж. и Т.. На въпроса дали носи в себе си забранени вещества, подс.К. отговорил отрицателно, като обяснил, че в пакета, който е получил в офиса на Еконт, има козметика за жена му. Подсъдимият бил задържан на място от полицейските служители до пристигането на оперативно-следствена група.

Получената чрез „Еконт“ пратка подс.К. предал доброволно на пристигналия на мястото на произшествието разследващ полицай, за което

бил съставен протокол за доброволно предаване от 14.12.2019г., с надлежно отразяване в същия на характеристиките на предадения пакет. При подписване на протокола от подс.К., последният собственоръчно изписал в него, че доброволно предава пакета, както и че пратката се запечатва в негово присъствие в хартиен плик, върху който се подписва саморъчно /спр. л.4 от ДП/. На същата дата, за времето от 11,30 часа до 12,20 часа в присъствието на поемни лица и технически помощник – експерт при БНТЛ ОД МВР-Ямбол бил извършен оглед на предадения от подсъдимия пакет, при който се констатирало, че съдържа увита в полиетиленова обвивка с мехурчета бяла цилиндрична пластмасова кутийка с жълт /златист/ пръстен. При отваряне капачето на кутийката в същата бил намерен прозрачен найлонов плик, тип джъмпер, съдържащ оранжево-кафеникаво прахообразно вещество. След извършения полеви наркотест за опиати и амфетамин на веществото, същото проявило реакция на опият. Прахообразното вещество ведно с тестовите резултати били поставени в плик и запечатани със стикер с подписите на поемните лица и техническия помощник /спр. л.5 от ДП/. Процесните вещи, обект на огледа, били фотографирани и представени в приложен към делото фотоалбум /спр. л.8-12 от ДП/. На същата дата – 14.12.2019г., приобщените като вещественни доказателства по делото предмети /бяла пластмасова кутийка, съдържаща прозрачно пликче, тип „Джампър“, с намиращо се в него оранжево-кафеникаво прахообразно вещество/ били предадени в БНТЛ при ОДМВР - Ямбол за експертно изследване относно физико-химичния състав и тегло на прахообразното вещество, за което от страна на разследващия орган било съставено нарочно постановление /спр. л.6 от ДП/. Експертният анализ установил, че се касае за високорисково наркотично вещество 5F -MDMB-PIKA, в количество 4,187 гр. /спр. л.13 от ДП/.

За времето от 13,50 часа до 14,50 часа на същата дата – 14.12.2019г. в присъствието на подс.К. било извършено претърсване и изземване в апартамента, обитаван от последния и св.М., находящ се в гр. Ямбол, кв“ГГ.Б.“, бл.14, вх.Е, ет.6, ап.118, където от шкаф в кухнята била намерена и иззета сребриста на цвят електронна везна. Други вещи от значение за разследването не били открити при претърсването на жилището /спр. л.30-31 от ДП/.

Действия по претърсване били предприети на 15.12.2019г. и в недвижим имот – дворно място с къща, собственост на св.М., находящ се в с.М.к.,

обл.Ямбол, ул.“Г.Ш.“ № 29, за който имало сведения, че се обитава периодично от подс.К., като при това следствено действие не са били открити и иззети вещи, имащи значение за воденото разследване /спр. л.42-43 от ДП/.

На 14.12.2019г. установените и разпитани като свидетели по делото лица - И.Ш. и Н.Х. предали доброволно на разследващия орган съхраняваното от тях количество зелена на цвят листна маса, увита във фолио, за което всеки от тях съобщил, че е остатък от закупен от подс.К. „чай“. За предадените от двамата свидетели вещи били съставени протоколи за доброволно предаване /спр. л.64, л.65 от ДП/.

Възприетата от въззивния съд фактическа обстановка, която не се различава съществено от очертаната такава в мотивите на атакувания първоинстанционен акт, намира своята категорична подкрепа в доказателствата, приобщени по делото, а именно: показанията на свидетелите Т.Ж., П.Т., И.Ш., Н.Х., и.Ж., С.С., М.М.; заключенията по назначените в хода на ДП физикохимическа и фармакологична експертизи /спр. л.96, л.138 от ДП/, заключението по назначената пред въззивния съд техническа експертиза /спр. 34-40 от ВНОХД № 107/21г./; протоколите за доброволно предаване на вещи /спр. л. 4, л. 64, л.65, л.67 от ДП; протокол за оглед на вещественни доказателства ведно с фотоалбум към него /спр. л. 5, л.8-12 от ДП/; веществените доказателствени средства, изготвени при използване на СРС /спр. секретен том/; веществените доказателства - високорисково наркотично вещество 5F -MDMB- РІКА с общо нетно тегло 4,187 грама, съхранявани в Агенция Митници – ЦМУ – София съгласно приемателно-предавателен протокол № 68042/06.02.2020 г. /спр. л.101 от ДП/; електронна везна, иззета при извършено претърсване в апартамент, обитаван от подс.К. и св.М., находящ се в гр. Ямбол, кв“ГГ.Б.“, бл.14, вх.Е, ет.6, ап.118 /спр. л.30-35 от ДП/; писмените материали – справка от „Еконт Експрес,, ООД, изх.№ 1402/24.02.2020г. /спр. л.112-113 от ДП/, както и документи, представени от „Еконт Експрес“ ООД /спр. л.68-69, л.116-118, л.121-129 от ДП; писмени справки от „Теленор България“ ЕАД и „БТК“ ЕАД /спр. л.194-196 от ДП/; справка за съдимост /спр. л.220-226 от ДП/.

Извършената от въззивния съд проверка не установи пороци в доказателствената дейността на първата инстанция, на основата на която последната е формирала становището си относно установените по делото

факти. Съдът е изпълнил задълженията си за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, като картината на извършената от подс.К. деятелност е разкрита в обем, необходим и достатъчен за правилното решаване на делото.

Данните от назначената в хода на досъдебното производство и изслушана от съда физикохимическа експертиза - Протокол №18/21.01.2020г. /спр. л.96-98 от ДП/ сочат, че изследването и анализа на оранжево-кафеникавото прахообразно вещество с нето тегло 4,187 гр., съдържащо се в прозрачно полиетиленово пликче тип „джъмър“, поставено в бяла пластмасова кутийка /установена като съдържание на получената от подс.К. пощенска пратка от „Еконт“ и доброволно предадена от него/, са установили наличие в същото на веществото 5F -MDMB- PIKA, спадащо към групата на синтетичните канабиноиди и поставено под контрол съгласно Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ от Наредба за класифициране на растенията и веществата като наркотични, във връзка с чл. 3, ал. 2 от ЗКНВП.

При обследване на всяко от веществата, съдържащи се в двете пакетчета от алуминиево фолио, предадени с протокол за доброволно предаване от свидетелите Ш. и Х. /условно обозначени като обекти №№ 2.1 и №2.2./, експертизата е установила наличие на зелена растителна маса, с нето тегло, съответно: обект №2.1. - 0,098 гр. и обект № 2.2. - 0,099гр. /общо нето тегло от 0,197 гр./. Физикохимично изследване на растителната маса, съдържаща се в двете процесни пакетчета според експертизата установява наличие на веществото 5F -MDMB- PIKA.

Обсъждайки резултатите от проведения експертен анализ на предоставените му обекти, вещото лице е отбелязало, че в лабораторията към ОДМВР-Ямбол не се извършват анализи за определяне процентното съдържание на синтетичните канабиноиди. Липсата на разработена методика за извършване на количествен анализ на синтетичните канабиноиди /определянето на процентното съдържание на активния компонент/, каквото се установява да е веществото в изследвани обекти - 5F -MDMB- PIKA, е обстоятелство, потвърдено и от началника на сектор „Наркотици и токсикохимия“ към НИК-МВР-София във връзка с отправено нарочно

запитване от състава на първостепенния съд в писмо, рег.№ 1960000-1534 от 22.10.20г. / спр. л.104-105 от НОХД № 198/20г. на ОС-Ямбол/.

Назначената и изготвена по делото фармакологичната експертиза е дала заключение, че веществото 5F - MDMB- PIKA с химическо наименование „Метил-2 - |1-(5-флуорпентил) - 1 Н - индол - 3-ил / формамидо/ - 3,3 - диметилбутаноад", е наркотичен синтетичен канабиноид, като с ПМС 246/07.09.2015г. и с ПМС 264/17.10.2019г. за изменение допълнение на Наредбата за класифициране на растенията и веществата като наркотични, същото е допълнено към Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ от Наредбата, във връзка с чл. 3, ал. 2 от ЗКНВП. Разяснено е от експерта, че синтетичните канабиноиди са химически съединения, чийто действие е аналогично с действието на активната съставка ТНС /тетрахидроканабинол/ на Канабиса и полученото от него „Хашишово масло“, като спецификата в механизма на тяхното действие върху човешкия организъм води до формиране на биологична и психична зависимост и до злоупотреба с тях. Използването на синтетичните канабиноиди по данни от експертизата е предимно под формата на някаква смес за пушене /чай/ от безвредна растителна дрога – изсушени и оситнени листа от Маточина, Мента, Машерка, импрегнирани с 10 % алкохол или ацетонов разтвор на синтетичния канабоид. Еднократната доза според експерта на синтетичните канабиноиди, в това число и на 5F- MDMB- PIKA, предизвикваща типичното наркотично /токсично/ действие, е аналогична с тази на тетрахидроканабинола, а именно 0,010 гр. Описвайки начина, по който действа веществото 5F- MDMB-PIKA при употреба на същото и продължителността на действието му, експертът сочи, че се касае за канабимиметик, поради свойството му да стимулира метаболизма на норепинефрина и допамина, водещо от своя страна до повишаване възможността на симпато-адреналиновата система.

Представяйки веществото 5F-MDMB-PIKA като фармакологичен аналог на "Хашишовото масло" и на Метамфетамина, вещото лице приема, че цената му също е аналогична съгласно Наредбата по ПМС №23/29.01.98г. за цени на наркотичните вещества, пласирани на улицата, а именно 25 лв. за 1 грам. Извършвайки на тази база изчисление на стойността на процесното количество прахообразно вещество с нето тегло 4,187 грама, съдържащо 5F-

MDMB-PIKA, експертът е оценил същото на 104, 68 лв., а растителната маса с нето тегло съответно 0,098гр. и 0,099гр. /доброволно предадена от свидетелите Х. и Ш./, съдържаща веществото 5F-MDMB-PIKA, е оценил на 0,50 лева /спр. л.138-144 от ДП/.

Обсъдените по-горе експертни заключения, данните от които съдът е ценил при извеждане на фактите по казуса, защитата оспорва с основен довод, че същите не представят конкретни резултати за концентрацията на активно действащия компонент в изследваните три обекта /оранжево-кафеникавото прахообразно вещество с нето тегло 4,187 гр., установено като съдържание на пакета, получен от подс.К. чрез „Еконт“ и доброволно предаден от него и съдържимата в двете пакетчета от алуминиево фолио зелена растителна маса, с нето тегло, съответно 0,098 гр. и 0,099гр., предадени с протокол за доброволно предаване от свидетелите Ш. и Х./, в които е установено наличие на наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA. Основавайки се на констатациите на експертите, че в националните ни лаборатории няма разработени методики и инструментариум за определяне концентрацията на активния компонент в синтетичните канабиноиди, към която група спада и веществото 5F-MDMB-PIKA, защитникът претендира, че е налице неяснота по въпроса какви точно са характеристиките на инкриминираните вещи, в чието държане и разпространение е обвинен подсъдимия.

В отговор на така наведеното възражение следва да се посочи, че идентификацията на инкриминираните вещества като „наркотични“ такива, не стои в зависимост от процентното съдържание на активно действащия компонент в тях. Съдържанието на понятието "наркотично вещество", визирано в разпоредбата на чл. 354а от НК, е изяснено в §11 от ДР на ЗКНВП, съгласно която дефиниция това е всяко упойващо и психотропно вещество, включено в списъците по чл. 3, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от същия закон. Наркотично вещество според цитирания законов текст е и всяко друго природно и синтетично вещество, включено в списъците по чл. 3, ал. 2, т. 1, 2 и 3, което може да предизвика състояние на зависимост и има стимулиращо или депресивно въздействие върху централната нервна система, предизвиква халюцинации или нарушения на двигателната функция, мисловната дейност, поведението, възприятията и настроението, както и други вредни въздействия

върху човешкия организъм. Условието и редът за включването и заличаването на растения и вещества като наркотични, както и за прехвърлянето им в съответните списъци са регламентирани в Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични /приета с ПМС № 293 от 27.10.2011 г., обн., ДВ, бр. 87 от 4.11.2011 г., в сила от 10.11.2011 г. /.

В случая веществото 5F-MDMB-PIKA, известно според фармакологичната експертиза с химическо наименование „Метил-2 - |1-(5-флуорпентил) - 1 Н - индол - 3-ил / формамидо/ - 3,3 - диметилбутаноад“, е установено, че спада към групата на синтетичните канабиноиди и е поставено под контрол съгласно Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ от Наредба за класифициране на растенията и веществата като наркотични, във връзка с чл. 3, ал. 2, т.1 от ЗКНВП. При тези данни и на основата на цитираната нормативна регламентация изводът на съда, че установеното като налично в изследваните три обекта вещество 5F-MDMB-PIKA притежава характеристиките на наркотично такова по смисъла на чл. 354а от НК, е законосъобразен.

Необходимо е също да се посочи, че процентното съдържание на активния компонент в наркотичното вещество има своята значимост основно за определяне на неговата цена, при това само за нуждите на съдопроизводството, като по отношение на някой вещества, сред които Хашишовото масло и Метамфетамин, чийто фармакологичен аналог е веществото 5F-MDMB-PIKA, процентното съдържание на активния компонент е без значение и за определяне на цената - вж. Постановление № 23 на МС от 29.01.1998 г. за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството. Тази цена и за двата вида високорискови наркотични вещества е видно, че не зависи от показателя за концентрация на активно действащия компонент, като същата се определя на грам - Приложение № 2 към член единствен към посоченото ПМС.

Изхождайки от горното въззивният съд намира, че първата инстанция правилно не е приела за основателно възражението на защитата за недоказаност на факта, че инкриминираните вещества са с характеристиките на наркотични такива. В случая видът на оранжево-кафеникавото

прахообразно вещество с нето тегло 4,187 гр., съдържащо се в доброволно предадения от подс.К. пакет, както и съдържимата в двете пакетчета от алуминиево фолио зелена растителна маса, с нето тегло - 0,098 гр. и 0,099гр., предадени с протокол за доброволно предаване от свидетелите Ш. и Х., е определен по експертен път чрез качествено физикохимическо изследване, проведено по методите на тънкослойна и газова хроматография, като установените при тези изследвания резултати са достатъчни, за да се определи вида и класификацията на наркотичното вещество, без да е наложителен допълнителен анализ за концентрацията на активния наркотично действащ компонент. Поради това и съдът не счита, че е налице основание за игнориране на представените експертни заключения по назначените физикохимическа и фармакологична експертизи, като се присъединява към оценката, дадена от първостепенния такъв касателно научната обоснованост, пълнотата и достоверността на същите.

Следващото основно възражение на защитата във връзка със заявеното нарушение на правилата за събиране и оценка на доказателствата по делото, е насочено към процесуалната стойност на протокола за доброволно предаване, датиращ от 14.12.2019г. /спр. л.4 от ДП/, в който е удостоверено предаването от страна на подс.К. на получената чрез „Еконт“ пощенска пратка, съдържаща процесното наркотично вещество 5F -MDMB- PIKA, в количество от 4,187 грама /поставено в прозрачен полиетиленов плик тип „джъмпер“ и в бяла пластмасова кутийка/. Основавайки се на сведенията, съобщени от разпитаните по делото полицейски служители – Т. и Ж., че непосредствено след извършената на подс.К. проверка, последният е бил задържан до пристигането на органа по разследване, защитата оспорва валидността на акта на доброволност по предаване на процесната пратка. Поддържа също, че протоколът не е съставен от разследващ орган, както и че отразените в него характеристики на предадената вещ, не съответстват на констатациите при огледа на пакета, вписани в съставения протокол за оглед на веществено доказателство от същата дата /спр. л.5 от ДП/.

Горните доводи на защитата, въззивният съд прие, че нямат своята обективна основа, поради което и не обосновават упрек към първата инстанция в преценката ѝ за отсъстващо съмнение относно идентичността и принадлежността на вещите, чието доброволно предаване е удостоверено в съответния протокол.

Сходно с първата инстанция, АС-Бургас не констатира да е компрометиран начина на приобщаване на посочените от защитата веществени доказателства и реда за съхранението им. Наличната доказателствена маса, обсъдена в нейната взаимовръзка, прави възможно на първо място проследяване движението на обектите в хода на целия процес, и на второ - установяване идентичността на предадените от подс.К. с протокол за доброволно предаване от 14.12.2019г. вещи с тези, които са били изследвани с физикохимичната и фармакологичната експертизи, и изпратени на съхранение в Агенция Митници – ЦМУ – София с приемателно-предавателен протокол № 68042/06.02.2020 г. В случая, по делото не е спорно, че проверката на подс.К. след напускане от последния на офиса на „Еконт“, е била извършена от свидетелите Т. и Ж., като присъствието на двамата полицейски служители в близост до офиса на куриерската служба не е било случайно такова, а планирано и в изпълнение на създадена организация за осъществяване на СПО рег.№ 326р-19127/2019г. В горната насока са както показанията на двамата посочени свидетели /полицейски служители/, така и сведенията, отразени в писмото от ВПД Директор ОДМВР-Ямбол – старши комисар Д.Д€ /спр. л.24 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/. Предприемайки в тази връзка активно наблюдение на подс.К., за когото са били налице оперативни данни, че очаква получаване на пратка с наркотично вещество, при появата на последния пред офиса на „Еконт“, свидетелите Т. и Ж. резонно са пристъпили към задържането му по реда на ЗМВР, за което е издадена и заповед от 14.12.2019г. /спр. л.25 от ВНОХД № 107/21 на БАС/. Действия по разследването обаче, както и съставяне на протоколи за такива, двамата свидетели не са извършвали, съответно и по делото отсъстват данни в тази насока. Видно от съдържанието на оспорвания от защитата протокол за доброволно предаване, същият не е съставен нито от св.Т., нито от св.Ж., а от разследващ полицай при ОДМВР-Ямбол - Д.М., която е посетила запазеното от двамата местопроизшествие. Отразените в протокола за доброволно предаване данни сочат, че действията по доброволно предаване на процесния пакет от „Еконт“ са осъществени от подс.К. именно на мястото, на което е бил спрян за проверка – пред офиса на куриерската служба до бл.14 в к/с“БН.“, като процесуално следственото действие е извършено при образувано вече досъдебно производство. Същото видно от уведомителното писмо по чл. 212, ал.3 от НПК /спр. л.1 от ДП/ е

започнало по реда на ал.2 на чл. 212 от НПК – с първото действие по разследването – разпит на полицейския служител Т.Ж. /спр. л.3 от ДП/. Поради това и без основание се явява възражението на защитата, че протоколът за доброволно предаване не е съставен от лице, с функции на разследващ орган, а от полицейски служител, който не е компетентен да извършва действия по разследването съобразно НПК.

Следва по-нататък да се посочи, че доброволното предаване не е регламентирано в чл. 136 от НПК като отделен способ за събиране на доказателства, за който процесуалният закон да предвижда конкретно установена процедура за провеждането му, тъй като за разлика от действията, ограничаващи права на гражданите, каквито са претърсване, изземване, личен обиск, задържане и изземване на кореспонденция и т. н., то има характера на свободно упражнено по волята на лицето действие, при липса на елемент на принуда, известно още в наказателнопроцесуалната теория като „доброволно изземване“. Това обаче съвсем не означава да се отрече принадлежността на доброволното предаване към действията по разследването, когато то е осъществено в рамките на наказателното производство. Вярно е, че в условията на задържане на едно лице по подозрение да е извършило престъпление, какъвто е разглеждания случай, доброволността в действията му по предаване на уличаващи го вещи, може да се постави под въпрос. В същото време обаче, в никакъв случай не може да се приеме, че с факта на задържане на едно лице на мястото на престъплението, последното е лишено от волята да прояви акт на доброволност и да демонстрира намерение за съдействие във връзка с разкриване на обективната истина, каквато теза се развива от защитата. Подобно разбиране няма как да бъде споделено от съда, тъй като същото не отчита, че фактическото задържане на едно лице засяга само аспекта от неговата воля, имащ отношение към избора му на придвижване, без да налага ограничение в другите му избори на възможно поведение, сред които е и изборът му на процесуално такова. В случая, данните по делото сочат, че при задържането на подс.К., на същия е било разяснено какви са ограниченията, които търпи от тази мярка, както и правото му да се свърже с адвокат /спр. л.25 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/. Видно е също от представената по делото декларация, че К. не е пожелал да осъществи контакт със защитник, което е удостоверено и с неговия подпис в документа /спр. л.27 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/. Нещо повече, на нито

един етап от воденото разследване, както и по-късно в съдебната фаза на процеса, подс.К. не е навел твърдения, че отразените в протокола за доброволно предаване обстоятелства не отговарят на действителността, включително и не сочи да е бил упражняван спрямо него нерегламентиран натиск от страна на полицейските служители по повод предаването на пакета, с който е бил заловен при напускане на офиса на „Еконт“. Напротив, възползвайки се от правото да не дава обяснения, подсъдимият е направил единствено изявление, че не разбира обвинението и не се признава за виновен /спр. л.87 от НОХД № 198/20г. на ОС-Ямбол/.

По повод възраженията на защитата, отнесени към процесуалната изрядност на съставения протокол за доброволно предаване, е необходимо да се отбележи също, че отсъствието в НПК на регламент за съставянето му, предопределя приложимост на общите правила по чл. 127-131 НПК /Решение № 430 от 17.10.2008 г. по н.д. № 420/2008 г., ВКС, I н. о.; Решение № 358 от 20.10.2009 г. по н. д. № 333/2009 г., ВКС, I н. о.; Решение №204/28.05.2010 г. по н.д. №129/2010 г., ВКС, II н.о./. Изискуемо според тези правила е събирането на веществени доказателства /каквито са доброволно предадените от подсъдимия вещи/ да бъде надлежно удостоверено от органа по разследване с нарочен акт по чл. 128 от НПК. Посоченото законово изискване се установява, че е изпълнено от органа по разследване, който при предаването на вещите от подсъдимия е съставил и надлежен протокол, съответстващ по съдържание на указаното такова в чл. 129 от НПК /спр.л.4 от ДП/. Когато посредством протокол за доброволно предаване се събират предмети от кръга на тези по чл. 109 НПК - веществени доказателства, са задължителни и разпоредбите на чл. 110, ал. 1 и 2 НПК - да бъдат внимателно огледани, подробно описани и по възможност фотографирани, като се приложат към делото и вземат мерки те да не се повредят или изменят. В случая е видно от данните по делото, че в изпълнение на посочените процесуални изисквания на 14.12.2019г. е извършен оглед на събраните, посредством цитирания протокол за доброволно предаване, вещи, в присъствието на експерт при НТЛ-ОД-МВР-Ямбол и две поемни лица /спр. л.5, л.8-12 от ДП/.

Важно е също да се спомене, че протоколите за доброволно предаване /за разлика от другите писмени доказателствени средства и веществените

доказателствени средства/, не възпроизвеждат доказателства, а само легитимират от процесуална гледна точка определен материален факт /вещественото доказателство/ и връзката му с обстоятелствата по делото. С други думи, коментираният протокол за доброволно предаване, чиято порочност се претендира от защитата, представлява от процесуална гледна точка, само и единствено документ, установяващ начина на приобщаване на вещественото доказателство към материалите по делото. Многократно в свои решения ВКС е имал повод да изрази становище, че механизмът на събиране на веществени доказателства, може да бъде установяван чрез всички способи, регламентирани в НПК / Решение 97/2011 г. на ВКС, III н.о.; Решение № 358/2009 г. на ВКС, I н.о.; Решение № 204/2010 г. на ВКС, I н.о.; Решение № 262/2013 г. на ВКС, II н.о.; Решение №572/2005 г. на ВКС, I н.о. ; Решение №983/2005 г. на ВКС, III н.о.; Решение №366/2013 г., II н.о., ВКС; Решение №519/2009 г., III н.о., ВКС и др.). Казано по друг начин, веществените доказателства могат да бъдат приобщени както чрез писмени доказателствени средства като протоколи за оглед, за претърсване или изземване, така и чрез веществени доказателствени средства като фотоснимки, диапозитиви, планове, схеми и др., включително и чрез гласни доказателствени средства.

Установената по делото фактология сочи, че в конкретния случай не е имало необходимост да се извършват действия по обиск на подсъдимото лице, които по своето естество са действия с принудителен характер и към които се прибегва, ако е налице отказ от страна на държателя да предаде владяната от него вещ, имаща значение за разследването. Тъкмо напротив, налице са данни, разкриващи недвусмисленото заявление на подс.К., че желае доброволно да предаде носения от него пакет, който е получил като пощенска пратка чрез „Еконт“, обусловило и съставянето от страна на разследващия полицаи на протокол за доброволно предаване. В рамките на проведеното разследване в хода на досъдебното производство, предаденият доброволно от подсъдимия пакет със стикер на „Еконт“ /съдържащ бяла пластмасова кутийка, с поставено в нея прозрачно полиетиленово пликче тип „джъмър“ с оранжево-кафеникаво прахообразно вещество/, е бил надлежно запечатан в полиетиленов плик с лепенка „веществено доказателство“, с положени подписи както от вещо лице, поемни лица и разследващ полицаи, така и с подпис на самия подсъдим ПЛ. СТ. К.. Впоследствие пликът и съдържимите в него вещи са били внимателно огледани, описани и фотографирани от

експерт, за което са съставени протокол за оглед на вещественно доказателство и фотоалбум. От съществено значение е да се подчертае, че приложените по този начин веществени доказателства са станали предмет на допълнителни изследвания по назначените физикохимична и фармакологична експертизи, без да се накърни тяхната идентичност. Предоставянето на обектите за експертното им изследване е извършвано с нарочен акт на разследващия орган, като същите са били надлежно запечатани със съответни стикери – обстоятелства, които са удостоверени в заключенията на вещите лица по назначените експертизи. Действията на експертите от своя страна са в рамките на възложените им от разследващия орган задачи и на техните правомощия, включващи и боравенето с веществените доказателства, надлежно съхранени и предадени им по съответния процесуален ред от разследващия орган.

Няма основание според съда, при така установените по делото обстоятелства, свързани с предаване, описване и изследване на коментираните веществени доказателства, да се приеме, че е налице съмнение относно тяхната принадлежност и идентичност, както и да се допусне, че съдържащата се в тях информация би могла да бъде манипулирана в неблагоприятен за подсъдимия план, в каквато насока защитата прави възражения.

По отношение възражението на защитата, че по делото липсват сведения кой и кога е разкъсал доброволно предадения от подс.К. пакет, предвид че при спирането му за проверка пред офиса на „Еконт“ същият не е бил разпечатан, следва да се посочи, че данни в тази насока се съдържат в показанията на разпитаните по делото полицейски служители Т. и Ж.. Пресъздавайки обстановката, при която е била извършена проверка на подс.К. пред офиса на куриерската служба, двамата свидетели еднозначно заявяват, че пакетът, който последният е носил в себе си, не е бил разпечатан, както и че никой от тях не е предприемал действия по разкъсването му, с оглед проверка на неговото съдържание. Съобщава се по-нататък от св.Ж., че пакетът е бил разкъсан лично от подсъдимия, след като на мястото на задържането му е пристигнал разследващ полицай /спр. л.94, л.95 и л.96 от НОХД № 198/20г. на ОС-Ямбол/. Горните твърдения на полицейските служители е важно да се отбележи, че не се дискредитират от останалите доказателства по делото, поради което и първата инстанция с основание е

преценила, че следва да ги цени в полза на възприетите изводи по фактите. Видно от приложения по делото протокол за доброволно предаване, в същия ясно е описано, че хартиеният плик, предаден от подсъдимия „е скъсан отдолу и в него се вижда бяла кутийка с жълт пръстен“. Отразено е също в протокола и изявление на подсъдимия, че предава доброволно пакета ведно с неговото съдържание, включително е потвърден факта на запечатване на „пратката“ в негово присъствие с полагане на саморъчния му подпис. Характеристиките на вещта /вид и състояние/, предадена от подс.К. са подробно описани и в протокола, отразяващ констатациите при огледа на същата, в който е отбелязано, че „...хартиеният плик е скъсан от страната на стикера....и се вижда полиетиленова обвивка с мехурчета и бяла цилиндрична кутийка с жълт пръстен...“.

Отчитайки горното, настоящият състав на съда намери, че доводът на защитата за опорочаване на доброволния акт по предаване на процесната вещ от страна на подсъдимия и за манипулиране на иззетите веществени доказателства следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Въззивният съд се солидаризира и с оценката, дадена от първостепенния съд на показанията на свидетелите П.Т. и Т.Ж., които от гледна точка на служебната им ангажираност – разузнавачи в сектор ПКП в ОДМВР-Ямбол, се установяват като такива, участвали в реализираната полицейска операция по установяване и задържане на подс.К. при получаване от последния на пощенска пратка чрез „Еконт“, съдържаща наркотично вещество. В изпълнение на създадения план за провеждане на СПО, същите са осъществили наблюдение пред офиса на „Еконт“ в близост до бл.14 в к/с“ БН.“, при което са задържали подсъдимия при излизането му от куриерската служба с носения от него пакет, и са съхранили местопроизшествието до пристигане на оперативно следствената група. Доказателствената информация, която двамата свидетели съобщават по делото, касаеща непосредствено възприетата от тях обстановка по проследяване и задържане на подсъдимия, мястото, на което е установен и вещите, които е носил в себе си – пакет със стикер на „Еконт“, съдържащ наркотично вещество, съдът правилно е приел, че има своята съществена значимост за разкриване на обстоятелствата от кръга по чл. 102 от НПК. В случая няма спор, че показанията на двамата свидетели съставляват пряк източник на

доказателства и доколкото не са налице противоречия в съобщенията от тях данни, както и предвид кореспонденцията им с останалите доказателствени източници, кредитирането им от първата инстанция в полза на възприетите изводи по фактите, не търпи никаква критика. Обсъждайки информационната насоченост на тези гласни доказателствени източници, съдът правилно е установил, че същата се препокрива със съдържимата такава в писмените материали по делото, а именно – справка от „Еконт Експрес“, изх. №1402/04.02.2020г., представяща сведения от електронната база данни на службата за адресирана до подс.К. и получена от него на 14.12.2019г. в 09,31 часа пратка с номер на товарителница .../... Шумен-Ямбол, с мястото на нейното изпращане – Еконтомат в гр.Шумен /спр. л.112 -113 от ДП/, както и протокол за доброволно предаване от 14.12.2019г./ спр. л.4 от ДП/. Споменатият комплекс от доказателствени източници, съдът коректно е отбелязал, че способства безспорното установяване на подс.К. като лицето, получило чрез куриерска служба „Еконт“ и упражнило фактическа власт върху инкриминираното наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA, с нето тегло 4,187 гр.

Правилно по-нататък в подкрепа на изводите си по фактите, съдът е отчетел показанията на свидетелите И.Ш. и Н.Х. в съответна тяхна част, приемайки, че същите способстват установяването на реализирана през инкриминирания период от страна на подс.К. дейност по продажба на „наркотичен чай“, съдържащ веществото 5F-MDMB-PIKA. Разпитани непосредствено пред съда, двамата свидетели са категорични, че познават подс.К., като разкриват в показанията си поводите, във връзка с които са се срещали с него, а именно за закупуване на „наркотичен чай“, какъвто всеки от тях твърди, че употребява. Сочат също местата, на които обичайно са уговаряли срещите си, както и проведените такива през инкриминирания период – в близост до бл.14 в к/с“БН.“ в гр.Ямбол, на които са закупили от подс.К. дози „чай“, предадени от тях доброволно на 14.12.2019г. /спр. л. 91-93, л.97—99 от НОХД № 198/20г. на ОС-Ямбол/. Описвайки начина, по който са осъществили контакт с подсъдимия, с цел покупката на наркотичното вещество /“наркотичен чай“/, предадено от тях в хода на воденото разследване по делото чрез протокол за доброволно предаване /спр. л. 64 и л.65 от ДП/, свидетелите Ш. и Х. еднозначно съобщават, че връзка с подсъдимия са осъществили по телефона, след което на уговорената среща са

получили заявеното количество срещу заплащане. Св. Х. съобщава също, че цената, която заплаща за грам от „наркотичния чай“ е 5 лева. Разкритите от двамата свидетели факти относно познанството им с подс.К. и контактите, които са осъществявали с последния по повод закупуването на наркотично вещество, съдът правилно е приел, че намират своята подкрепа в данните, представени в справките от „Теленор България,, ЕАД и „Виваком“ ЕАД - 2 броя оптични носители –CD /спр. л.194-197 от ДП/. Отразената в тях информация, анализирана от вещото лице Щ.П. по назначената от въззивния съд техническа експертиза, установява, че за инкриминирания период от 14.11.19г. до 11.12.19г. между телефон със СИМ № ..., ползван от св.Х. и телефон с № ..., ползван от подс.К., в мрежата на „Теленор България,, ЕАД са регистрирани общо 70 обаждания /входящи и изходящи/. Разкрива се също, че за времето от 15.11.19г. до 11.12.19г. регистрираните в мрежата на мобилния оператор телефонни разговори между подс.К. и св.Ш., който ползвал телефон със СИМ № /с абонат А.М.В./, са общо 47 на брой /спр. л.194 от ДП, л.34-40 от ВНОХД № 107/21 г. на БАС/. Тук е мястото да се посочи, че преценката на въззивния съд за необходимост от експертна намеса във връзка с анализа на данните, предоставени от мобилните оператори, е основана на констатацията, че приложената по делото справка за анализ на трафични данни /спр. л.178-193 от ДП/, ценена от първата инстанция при извеждане на фактите по казуса, няма характера нито на писмено доказателство, нито на експертно заключение. Касае се за писмена справка, изготвена от инспектор при ОДМВР-Ямбол, в рамките на възложена оперативна дейност, която макар и значима в хода на разследването от гледна точка на насоките, които очертава, не може да се цени като надлежен доказателствен източник, а още по-малко като експертно становище. Поради това и след като се запозна със съдържимите в двата оптични носителя данни, въззивният съд счита, че анализът им налага ангажирането на техническа експертиза, каквато и назначи по делото /спр. л.34-40 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/. В случая, представените в заключението на експерта трафични данни с регистрирани разговори на мобилни телефони с №№..., №..., №..., №... и № ..., се установява, че съвпадат с данните от справката, която първата инстанция неправилно еценила като доказателствен източник, поради което и корекция във възприетите от последната фактическите изводи не се налага да бъде извършвана.

Правилно по-нататък в оценката си за достоверност на сведенията, представени от свидетелите Ш. и Х., разкриващи дейността на подс.К. по разпространение на наркотични вещества, инкриминирана с обвинителния акт, съдът е отчел обстоятелството, че в предадените от тях две пакетчета от алуминиево фолио със зелена растителна маса, с нето тегло, съответно 0,098 гр. и 0,099гр., се съдържа веществото 5F-MDMB-PIKA, каквото се явява и установеното такова в пакета, получена от К. чрез „Еконт“, приобщен като вещественно доказателство по делото. Действително, еднаквият вид на наркотичното вещество, не може да бъде самостоятелен показател за истинност на твърденията на двамата свидетели, че са закупили наркотика от подсъдимия, но отчитането на този факт в съвкупност с останалите, изведени от наличните доказателствени източници факти, убедително подкрепя извода на съда, че заявеното от свидетелите в показанията им отговаря на обективната действителност.

Основателно първата инстанция е заключила, че невъзможността св.Ш. да си спомни в подробности определени факти и да ги изложи последователно, обусловило прочитане на показанията му от досъдебното производство /дадени на 14.12.2019г. и 20.05.2020г. – л.58, л.157 от ДП/, както и констатацията за наличие на противоречия в показанията на св.Х. /по отношение на договаряни сделки с подс.К., които не са включени в обхвата на обвинението, както и местонахождението на наркотичното вещество, което е предал доброволно/, наложили приобщаване на показанията му, дадени в хода на ДП на 14.12.2019г. и на 27.05.2020г. /спр. 59, л.62 и л.160 от ДП/, не водят непременно до извод, че съобщените от тях факти, ползващи обвинението, са лишени от правдивост. Това е така, тъй като по отношение на релевантните факти и обстоятелства, отнасящи се до личното познанство на всеки от тях с подс.К., както и съобщените сведения, че периодично закупуват от последния „наркотичен чай“, какъвто произход сочат, че има и предаденият от тях в хода на разследването в количество от 0,098 гр. и 0,099гр., двамата свидетели представят ясни и безпротиворечиви показания както в хода на воденото досъдебно производство, така и пред съда. Що се отнася до това при какви обстоятелства свидетелите са предали процесното наркотично вещество на разследващия орган, то в тази насока по делото са налице съставени протоколи по реда на чл. 128 от НПК, които отразяват акта на доброволно предаване, мястото, на което е извършено съответното

действие, а също и характеристиките на предадените предмети /спр. л. 64 и л.65 от ДП/. Дали процесните вещи са се намирали у свидетелите при явяването им на разпит пред органа по разследване или същите са донесени впоследствие от тях, за да бъдат предадени, е обстоятелство, което е ирелевантно за процеса, след като с категоричност се поддържа от двамата, че се касае за „наркотичен чай“, закупен лично от подс.К.. Ето защо и няма основание да се счита, че оценката за достоверност, която съдът е дал на показанията на изслушаните непосредствено пред него двама свидетели, е неправилна.

Въззивният съд не споделя развитата от защитата теза, че поради наркотичната зависимост на свидетелите Ш. и Х., както и поради съществуващия за тях риск от наказателно преследване, показанията им, подкрепящи обвинението, следва да бъдат преценени като ненадежден източник на доказателствени факти.

Правилно е съобразено от първата инстанция, че свидетелските показания на Ш. и Х. са годни доказателствени средства и не могат да бъдат изначално дискредитирани, с оглед на обстоятелството, че това са лица, употребяващи наркотици, както и че са поставени под угрозата от наказателно преследване. Освен, че свидетелите носят наказателна отговорност за достоверността на показанията си, установяването на подлежащите на доказване елементи от състава на престъплението по чл.354а от НК, резонно предопределя и кръга от свидетели, които практически могат да дадат информация за правно релевантни факти. И това е така, предвид обстоятелството, че инкриминираната дейност предполага конспиративност и единствените лица, които в повечето случаи са склонни да огласят важна за разследването информация, това са най-ниско стоящите по веригата в пазара за продажба на наркотици, а именно „потребителите“ на наркотични вещества. Безспорно подходът при оценка на показанията на тази категория свидетели, които най – често се установява, че са с нисък социален статус и критично интелектуално равнище, а също и заплашени от наказателно преследване, следва да бъде много внимателен и задълбочен, като същите е необходимо да бъдат подложени на прецизна съпоставка и проверка чрез останалите доказателства. В настоящия случай това е изпълнено, като първостепенният съд правилно е приел, че показанията на горепосочените

свидетели, като ключови за изграждане на обвинителната теза, са годни доказателствени източници, наред с всички останали. Съдът е отделил необходимото внимание да изясни на какво се дължи липсата на ясни спомени по фактите, за които са разпитвани и важността на тези факти за изясняване на обстановката по казуса, както и противоречията в определен аспект /относно предходни договоряни сделки с „наркотичен чай“/ от показанията на свид. Х. от досъдебното производство и тези, дадени в съдебното следствие, като на основата на извършения анализ убедително е аргументирал защо и в коя част кредитира показанията им като относими такива към предмета на делото.

Отделно от горното е необходимо да се отбележи, че доказателствата по делото не сочат за наличие на конфликтни отношения или такива на конкуренция между подс.К. и свидетелите Ш. и Х., които да дават основание да се приеме, че същите проявяват пристрастност в показанията си. Отсъстват също и данни за съществуващи други особени отношения помежду им, по повод на които да се изведе мотив у двамата да свидетелстват против подсъдимия, уличавайки го в извършване на инкриминираното деяние. Разкривайки освен това в показанията си, че са закупили процесния „наркотичен чай“ от подс.К., посочените свидетели не прикриват собственото си престъпно поведение, а напротив сами се разобличават като съпричастни в дейност по незаконно държане на наркотични вещества, без оглед на това дали е за лична употреба или с друга цел. Що се отнася до констатацията, че лицата са неграмотни, върху който аспект от личностната им характеристика защитата акцентира, то само по себе си това обстоятелство не може да предпостави извод за неистинност на показанията им. Данните по делото не свидетелстват също така за процесуална неизрядност на съставените в хода на досъдебното производство протоколи за разпит на свидетелите Ш. и Х., на основата на която да се счете, че не са гарантирани правата на последните да се запознаят със съдържанието на отразеното в процесуалните документи и да поискат корекция, рефлектиращо от своя страна върху законосъобразността на действията на първата инстанция по приобщаване към доказателствената съвкупност на техни показания от тази предходна фаза на процеса. Следва да се посочи, че НПК не съдържа особени правила, уреждащи провеждането на разпит на лицата, заявили се като неграмотни, поради което и приложимост в тези случаи намират общите разпоредби на чл. 236, ал.1 и ал.3 и чл. 228, ал.2

от НПК. В разглеждания казус се установява, че след проведените в хода на ДП разпити на двамата свидетели, същите са били запознати с отразеното в съответните протоколи съдържание на техните показания, което е надлежно удостоверено, като лицата са положили отпечатък от палец, вместо подпис на всяка страница от протокола съобразно изискването на чл. 237, ал.4 от НПК. Ето защо и независимо от неграмотността на двамата свидетели, обективността на съдържанието на въпросните процесуални документи не би могла да се постави под съмнение. В случая обаче, както вече бе посочено по-горе, двамата свидетели са разпитани непосредствено пред съда, като дадените от тях показания не са колебливи, нито неясни по отношение на релевантните за процеса факти. Поради това и съдът не е имал основание да възприеме тезата на защитата за доказателствена необезпеченост на обвинението срещу К. за реализирана от него през инкриминирания период дейност по разпространение на наркотични вещества.

Без основание е възражението на защитата, че показанията на свидетелите Х. и Ш. противоречат на данните, отразени в протоколите за претърсвания и изземване в жилището на подсъдимия в гр.Ямбол и вилата, която обитава в с.М.к. удостоверяващи, че в обектите не са намерени наркотични вещества. Следва да се посочи, че никой от двамата свидетели не претендира в своите показания да е запознат с обстоятелството къде подсъдимият съхранява наркотичните вещества, които придобива и разпространява. Данни в тази насока не се съобщават от последните. Поради това и няма как да се приеме, че сведенията, които същите разкриват за дейността на подсъдимия, противоречат на резултатите от извършените претърсвания. Извън горното, фактът, че при осъщественото претърсване в жилището и вилата, обитавани от подсъдимия, не са намерени наркотични вещества, не може да послужи като основание за игнориране на останалите данни, посредством които се разкрива дейността на последния по придобиване и държане на наркотични вещества и разпространение на такива.

Законосъобразна оценка първата инстанция е дала и на показанията на св. М.М., за която е установено, че от дълги години живее на съпругески начала с подс.К.. Споделеното от последната обстоятелство, че притежаваният от нея телефон с № ... е ползван от подс.К., съдът правилно е приел, че стои в логическа връзка и последователност с трафичните данни, съдържащи се в справките от мобилните оператори, както и с представената

по делото информация от куриерската фирма „Еконт Експрес“ ООД за получавани и изпращани от подсъдимия към инкриминирания период пощенски пратки, сред които и инкриминираната такава с № ..., съдържаща наркотично вещество, изпратена на ... от Еконтомат в гр.Шумен и получена от него на 14.12.2019г. Основателно съдът е оценил като неистинни твърденията на св.М., че в деня на инкриминираната дата е очаквала получаването на пратка от дъщеря си в гр.Бургас по повод личен празник – рожден ден на ... Заявеното от свидетелката, че подс.К. е посетил офиса на „Еконт“, за да получи адресирана на нейно име пратка, съдържаща подарък за нея - електрическо одеяло /некоректно посочено от ОС-Ямбол – козметика/, категорично се опровергава от данните, представени от куриерската фирма „Еконт Експрес“ ООД, които сочат, че на датата 14.12.2019г. не е била регистрирана пратка на името на М.М. /спр. л.68-69, л.112-118, л.121-129, л.136 от ДП/. Съдържащата се в писмените справки информация и предоставените на електронен носител данни /таблица във файлов формат/ разкриват, че за времето от 01.01.2019г. до 03.02.2020г. /каквто времеви период обхваща справката/ св.М. е получила 14 пратки /първата датира от 13.03.2019г., а последната от 25.01.2020г./, като сред тях не фигурира такава, получена от нея на 14.12.2019г. Същевременно, обсъжданите справки установяват, че за същия период подс.К. е получил общо 20 пратки, последната от които именно на 14.12.2019г. в 9,31 часа – пратка с товарителница № ..., изпратена на ... от Еконтомат - Херсон /автоматично устройство/, находящо се в гр.Шумен, бул."В.П." №1, с посочен в документите изпращач – и.К.С. „В.“ ЕООД-Шумен и получател – подс.К., с обявен телефон за връзка №.... Упоменато е в писмото, изходящо от „Еконт Експрес“ ООД-изх.№1402/04.02.2020г./ спр. л.112 от ДП/, че самоличността на подателите и получателите на пратки се установява чрез предоставяне от тяхна страна на лична карта, като по отношение на пратките, изпращани от Еконтомат, какъвто е и процесният случай, самоличността на изпращача не се установява посредством документ за самоличност поради спецификата на изпращане – обслужване чрез автомат, т.е. липсва приемащ служител. Споменатата особеност при изпращане на пратки чрез Еконтомат в настоящия казус е препятствало установяването на лицето, изпратило процесната пратка, независимо от оказаното съдействие от страна на куриерската служба, която е представила записи от видеонаблюдение при

приема на пратката на ... в 17,10 часа /спр. л.115 от ДП/. Този пропуск на разследването обаче не води до дефицит на доказателства по отношение установяването на конкретно инкриминираната с обвинителния акт дейността на подс.К. по държане и разпространение на наркотични вещества.

Обсъждайки депозираните пред него показания на св. С.С., съдът е приел, че същите не допринасят за изясняване на обстоятелствата по делото, с който извод въззивният съд не може изцяло да се съгласи. В случая, данните, които съобщава тази свидетелка, потвърждават факта на познанство на св.Н.Х. и подс.К. и осъществяваните от двамата контакти. Заявявайки, че около шест месеца е имала връзка със св.Х., свидетелката сочи също, че познава подсъдимия К. именно като близък познат на св.Х. /спр. л.155 от НОХД № 198/20 на ОС-Ямбол/. Що се отнася до останалата част от нейните показания, то същите действително не са със съдържание и насоченост, способстващи разкриването на фактите по казуса. Макар да прави признание, че е употребявала през 2019г. наркотици, свидетелката отрича да е закупувала такива от подс.К.. Съобщавайки по нататък, че към инкриминирания период е ползвала телефон със СИМ № ..., за който по данни от справка от мобилен оператор „Теленор България“ ЕАД /спр. л.194 от ДП/ се установява, че е регистриран на името на баба Й - С.Щ.А., св.С. демонстрира липса на спомен да е ползвала същия за контакти с подсъдимия, както и да го е предоставяла на трети лица за ползване. В случая, данните от извършената по делото техническа експертиза установяват, че в действителност между телефон с № ..., ползван от св.С. и телефон с № ..., ползван от подс.К., за периода от 14.11.2019г. до 10.12.2019г. са били проведени общо 90 разговора и разменени 9 съобщения - SMS /спр. л.38-39 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/. Така представената в експертизата информация, без съмнение свидетелства, че през инкриминирания период св.С. е поддържала интензивна комуникация с подсъдимия, но доколкото по делото не са налице други данни, които да разкриват по какви конкретни поводи двамата са осъществявали връзка помежду си, следващо обсъждане на тези налични сведения, както и на показанията на св.С. в съответната им част, е безпредметно да бъде извършвано.

Въззивният съд споделя подхода на първата инстанция в оценката на показанията, дадени от свидетеля и.Ж., по отношение на когото се констатира, че при разпитите му в хода на ДП и в рамките на съдебното

дирене е дал контрастно противоречиви сведения относно познанството си подс.К., съществуващите между тях отношения и контакти, както и поводите, във връзка с които двамата са осъществявали срещи. Приобщавайки в хипотезата на чл. 281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК показанията на този свидетел от досъдебното производство, ОС-Ямбол е изложил своите съображения защо именно тях оценява като правдиви и кореспондиращи в своето съдържание с останалите доказателства по делото, с което е изпълни задължението си по чл. 305, ал.3 от НПК.

Данните по делото сочат, че в отличие от подробните, ясни и категорични сведения, които св.Ж. е съобщил при проведения му разпит в хода на ДП /спр. л.60 от ДП/ относно начина, по който се е запознал с подс.К., възникналите между тях отношения по повод закупуването на „пудра“ по интернет за направата на „чай“ за пушене и следващите им контакти, касаещи покупко-продажбата на приготвен от К. „чай“ и предлагането му трети лица, пред съда същият е заявил, че познава подсъдимия само бегло, доколкото чрез неговия телефон се е свързвал със свой приятел - Д.Д., с когото именно поддържа контакти във връзка със закупуването на „чай“ за пушене /спр. л.170-172 от НОХД № 198/20г. на ОС-Ямбол/. В показанията си пред съда св.Ж. изтъква също, че не е имал съвместна работа с подс.К. и не знае какъв е телефонния му номер.

Правилно при анализа на показанията на св.Ж. съдът е приел, че дадените такива от него в хода на съдебното дирене следва да бъдат отхвърлени като необективни. Отричайки изцяло фактите, подробно изложени в показанията му на ДП, свидетелят не е способен да представи смислено и логично обяснение за проявената непоследователност. Напротив, поддържайки пред съда версия, че няма никакви взаимоотношения с подсъдимия и не е запознат с какво същият се занимава, свидетелят ангажира твърдение, че при снемане на показанията му в хода на ДП е бил „насилен“ и всичко в съставения протокол за разпит е написано под диктовка на полицаите. По делото обаче липсват каквито и да е било доказателства за упражнено физическо или психическо въздействие върху този свидетел. Тъкмо напротив, видно е от депозирания по делото протокол за разпит на последния в хода на ДП, че показанията му са снети в присъствието на инспектор ДПС – В.И., чието присъствие органът по разследване е преценил

за необходимо, предвид, че се касае за непълнолетно лице /чл. 140, ал.2 от НПК/. Установява се по-нататък от обективизираните в посочения протокол за разпит показания на св.Ж., че същите са конкретни и последователни, като не е налице никакво двусмислие в съобщените от него факти по отношение както на времето и обстоятелствата при които се е запознал с подс.К., така и за предложението, което му е било отправено от последния във връзка с осигуряване доставката по интернет на специална „пудра“, с която се обработва чайт, с наркотично действие, начинът, по който се предлага за пушене, включително контактите, които е осъществявал с подс.К. по повод закупуване на т.нар „наркотичен чай“ и следващото му предлагане от самия свидетел на трети лица. Значимо от гледна точка на преценката за истинност на дадените от св.Ж. показания в хода на ДП е и обстоятелството, че същите не са изолирани, а се подкрепят и от останалите доказателства по делото – показанията на полицейските служители П.Т. и Т.Ж., които са осъществили проверка на подс.К. непосредствено след получаване от последния на пратка с наркотично вещество чрез „Еконт“; протокола за доброволно предаване, отразяващ действията на подсъдимия по предаване на пакета от „Еконт“, съдържанието на които физикохимическата експертиза установява, че съдържа веществото 5F-MDMB-PIKA, спадащо към групата на синтетичните канабиноиди; показанията на свидетелите Х. и Ш., установяващи се като клиенти на подс.К. в закупуването на „чай“ за пушене, а също и информацията съдържаща се във ВДС, изготвени във връзка с експлоатация на СРС.

Следва да се отбележи също, че изводът за необективност на променените в хода на съдебното следствие показания на св.Ж., които съдът е отказал да цени в полза на изводите си по фактите, убедително се потвърждава и от констатацията за тяхната вътрешна противоречивост. Развивайки нова версия пред съда, че връзка с подс.К. е осъществявал само по повод желанието му да се свърже със своя приятел – Д.Д., който поради това, че не разполагал с личен телефон, му предоставил телефона на подсъдимия, по-нататък в своите показания св.Ж. съобщава, че не знае телефонния номер на подсъдимия. В същото време, разказвайки подробно за отношенията си с подс.К., в показанията си на ДП свидетелят конкретно е посочил телефонния номер на последния - № ..., като ясно е заявил, че отдавна не се е свързвал с него по телефона, а е ползвал фейсбук профила му, като по -лесен начин за

осъществяване на контакт със същия. Отчитайки горното, въззивният съд не намери основание за упрек към първата инстанция по отношение на преценката ѝ за неистинност на заявеното от св.Ж. при разпита му в хода на съдебното следствие- извод, който следва както от вътрешната противоречивост и нелогичността на тези показания, така и поради изолираността им от останалите доказателства по делото.

Анализирайки поотделно и в общата им насоченост доказателствените източници по делото, въззивният съд прие, че значими за разкриване обстановката на инкриминираното деяние се явяват и резултатите от експлоатацията на специални разузнавателни средства /СРС/, разрешението за използването на който извънреден способ, датиращо от 14.11.2019г., видно от материалите по делото /спр. секретен том- единствен от ДП/, е дадено в съответствие с нормативните изисквания на чл.174 от НПК. Данните от СРС, възпроизведени чрез ВДС, не са били предмет на обсъждане от първата инстанция, която в изводите си по фактите на обвинението се е съсредоточила единствено върху анализа на явните доказателствени материали по делото. Запознавайки се с приложените по делото ВДС, съставът на въззивния съд установи, че те нямат изолиран характер, а тъкмо обратното – намират се в пълна корелация с останалите, обсъдени по-горе източници на доказателства, поради което липсва пречка за поставянето им в основата на осъдителен съдебен акт.

Въведените в доказателствената съвкупност веществени доказателствени средства, обективизиращи информация, получена при подслушване на водени от подс.П.К. разговори от тел. № ..., установяват интензивна комуникация на последния с различни лица в периода от 27.11.2019г. до 08.12.2019г., съдържанието на които не поставя никакво съмнение, че става въпрос за уговорки между него и третите лица относно закупуване и продажба на наркотични вещества. В разговорите, макар и значителна част от тях „кодирани“ се споменава за сухо вещество, чай, пико, екстази, грамаж, бройки, които се търсят и тяхната цена, начин на предлагане на веществото и неговите качества – в контекста на които разговори е ясно различима както активната позиция на подс.К., така и отношенията му с лицата, с които последният осъществява комуникация. Проследява се също така от разговорите договарянето между лицата за цената на определени бройки-„двеста бройки“, тринайсет-четиринайсет“, „трийски“ и т.н. Особено

красноречиви са обективиранията на страници с №№ 4/12; 5/12; 6/12; 7/12 и 10/12 от секретния том разговори, които разкриват не само договорките на подс.К. с лица, желаещи да си закупят наркотично вещество, а също и конкретно негово поведение, насочено към уговаряне на цената за искания брой и мястото на което да се проведе среща за предаването му – обсъжда се предложение да се предлага „10 лева за грам“, съответно „за шестстотин – шейсет грама масур“, на което подс.К. отговаря „Еми, човек, на пет да го такова пак“. В разговор от 28.11.2019г. в 19:55:01ч. с трето лице, на въпрос на последното „за деветдесет колко ще оправим – единайсет-дванайсет“, подсъдимият отговаря „Е! Ми ще измислим нещо такова, да“, веднага след което следва реплика на мъжа „Добре, хайде подготвяй! Сега викам колата и тръгвам за деветдесет, да знаеш“ и се уговаря среща „там на БН.“. Важно е също да се отбележи, че на страница 3/12 е отразен проведен разговор между подс.К. от телефон ... и мъж с телефон с № ..., за който данните от справката от мобилен оператор „Теленор България“, ЕАД установява, че е регистриран на името на свидетеля Н.Х. /достоверността на чийто показания защитата оспорва/. В този разговор се обсъжда възможността за закупуване на двеста бройки, като мъжът иска „да е сухо“, в отговор на което подсъдимият заявява „Вдругиден на обяд го имаш“. Изследвайки съдържанието на водените разговори, отразени в протокола за ВДС, самостоятелно и във връзка с останалите данни, съобщени от разпитаните по делото свидетели, както и обективиранията такива в протоколите за доброволно предаване от 14.12.2019г., въззивният съд намира, че същите стоят в подкрепа на приетата за установена по делото фактическа обстановка, като установяват съпричастността на подс.К. към инкриминираната дейност, за която същият е привлечен да отговаря с внесения в съда обвинителен акт.

Без съмнение резултатите от прилагане на СРС, не могат да бъдат поставени в основата на осъдителна присъда, ако същите стоят изолирано от другите доказателствени източници, поради наличие на законовата забрана по чл. 177 ал.1 от НПК. В разглеждания казус обаче, разгледани в съвкупност с множеството доказателства, еднопосочно установяващи дейността на подсъдимия към инкриминирания период – придобиване и държане от последния на наркотични вещества с цел тяхното разпространение, както и самото им разпространение чрез продажба на свидетелите Ш. и Х., данните от СРС според въззивния съд е необходимо да бъдат отчетени в полза на

обвинителната теза.

Изложеното дава основание на въззивната инстанция да заключи, че вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е изградено при спазване на процесуалните правила за събиране, проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства, поради което и оплакванията на защитата в тази насока се явяват неоснователни.

Обсъждайки на основата на така установените по делото фактически данни поведението на подс. П.К., съдът правилно е възприел извод за доказана деятелност на последния, съставомерна по чл.354а, ал.2, т.4, вр. ал.1, изр.1-во, предл. 3,4 и 5, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК. В рамките на възприетата от съда правна квалификация на деятелността, осъждането на подс.К. обхваща реализирана от последния дейност по „придобиване и държане с цел разпространение“ и „разпространение“ на високорискови наркотични вещества, в каквито фактически параметри се установява да е било и обвинението срещу последния, предявено му с обвинителния акт. Законосъобразни са изводите на съда, че общественото поведение на последния носи белезите на усложнена престъпна дейност, включваща отделни деяния, които поотделно осъществяват състава на едно и също престъпление, като последващите такива от обективна и субективна страна се явяват продължение на предшестващите /предвид сходството в престъпната обстановка, непродължителния период от време на извършването им и еднородността на вината/. Обосновано е прието, че продължаваната престъпна дейност на подс.К. обхваща три епизода – продажбата на зелена растителна маса, с нето тегло 0,098 гр. със съдържание на високорисково наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA на св.Н.Х., реализирана на неустановена дата в началото на месец декември 2019г.; продажбата на зелена растителна маса, с нето тегло 0,099 гр. със съдържание на високорисково наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA на св.И.Ш., реализирана на неустановена дата през месец декември 2019г. и придобиването на 14.12.2019г. от подс.К. /чрез получена пратка по Еконт/ и осъществяването на същата дата от последния на фактическа власт върху оранжево-кафеникавото прахообразно вещество с нето тегло 4,187 гр., съдържащо наркотичното вещество 5F -MDMB- PIKA.

В конкретиката на установените по делото факти, съдът правилно е

приел, че с действията си по предаване на всеки от двамата свидетели – Х. и Ш. на пакетчетата, съдържащи наркотично вещество 5F -MDMB- PIKA /установено от физикохимическата експертиза - Протокол №18/21.01.2020г./, подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние разпространение на високорисково наркотично вещество с общо нетно тегло 0,197 грама на обща стойност 0,50 лв., като преди продажбата му веществото се е намирало във фактическа власт на подсъдимия.

Коректна се явява също преценката на съда, че на 14.12.2019г. подс. К. е извършил система от телодвижения, насочени към установяване и упражняване на фактическа власт върху наркотично вещество с нето тегло 4,187гр., поставено в прозрачен полиетиленов плик тип „джъмър“ и в бяла пластмасова кутийка, опаковани в пакет със стикер на Еконт. По делото не е спорно, че в пощенската пратка, получен от подсъдимия чрез куриерската фирма „Еконт Експрес“ ООД, се е съдържало наркотично вещество - оранжево-кафеникаво прахообразно вещество с нето тегло 4,187 гр., в състава на което физикохимическата експертиза - Протокол №18/21.01.2020г. е установила съдържание на веществото 5F-MDMB- PIKA, спадащо към групата на синтетичните канабиноиди и поставено под контрол съгласно Списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ от Наредба за класифициране на растенията и веществата като наркотични, във връзка с чл. 3, ал. 2 от ЗКНВП. Приемайки да получи изпратената му доставка, след полагане на подпис под транспортния документ, подс.К. е взел същата и напуснал офиса на Еконт, към който момент последният е бил спрян за проверка от полицейските служители Т. и Ж.. Така обективизираното поведение на подс.К., съдът правилно е приел, че разкрива осъществени от последния форми на изпълнителни деяние „придобиване“ и „държане“ на наркотично вещество по смисъла на чл.354а, ал.1 от НК, в каквито фактически параметри се установява, че е обвинението срещу него за конкретното деяние, включено в единното продължавано престъпление.

Аргументирайки правните си изводи, първостепенният съд е съобразил, че „придобиването“ на наркотично вещество, като форма на изпълнително деяние по чл. 354а ал.1 от НК може да се осъществи посредством сделка или чрез придобиване на фактическа власт върху съответните вещи. Значимо в

случая е, че деецът придобива веществото от едно друго лице, а не е първият негов собственик. Отчел е също, че понятието „държане“ по смисъла на чл.354а от НК /разяснено в съдебната практика и доктрина/, е с по – широко съдържание от категорията „държане“ във вещноправен аспект. За осъществяване на криминализираното в особената правна норма на НК престъпление при форма на изпълнително деяние – „държане“ на наркотични вещества, без надлежно разрешително, е достатъчно предметът на престъплението - наркотичното вещество да се намира у дееца, като той съзнателно упражнява фактическа власт върху него, сам или чрез другото, за себе си или за трето лице. За покриване на признаците на визираната форма на изпълнително деяние е ирелевантно правото на собственост и принадлежността на инкриминираното наркотично вещество, а обективното отношение на извършителя на неправомерното посегателство към самата вещ, изразило се в система от действия за нейното запазване и съхранение, във вида, в който е получена. Касае се за фактическо състояние, за възникването и за съществуването на което е достатъчно упражняването на владение, като факт, осигуряващ възможност на дееца да разполага с тези вещи и непосредствено да въздейства върху тях, без обаче да е необходимо непременно да се извършват такива въздействия или фактическата власт да се манифестира по друг начин и чрез конкретни действия. Без значение за престъпната съставомерност на инкриминираното деяние е и времетраенето на фактическата власт върху предмета на посегателство, което е характерно за продължените престъпления, чието изпълнение представлява продължаващо реализиране на престъпния състав, докато не настъпят обстоятелства, зависещи или не от волята на дееца, които го прекратяват, необвързано с определени параметри.

Законосъобразно в преценката си за субективните измерения на дейността, осъществена от подс.К., първостепенният съд е достигнал до извод, че у същия е бил налице пряк умисъл. Данните по делото, свидетелстващи за възрастта на подсъдимия, неговия житейски и социален опит, физическо и психично развитие, степен на образование и съдебно минало, убедително позволяват да се направи заключение, че същият е съзнавал запретеността на извършваната от него дейност по придобиване, държане и разпространение на наркотично вещество – 5F -MDMB- PIKA. Налице е било съзнание у последния и относно обстоятелството, че

съществува разрешителен режим за дейностите, свързани с този наркотик, каквото надлежно разрешително се установява от данните по делото, че той не притежава. Въпреки наличието на горните представи, подсъдимият е реализирал съответно поведение, обективната и субективна насоченост на което очертава съставомерност на действията му по чл.354а, ал.2, т.4, вр. ал.1, изр.1-во, предл. 3,4 и 5, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК.

Основавайки се на данните, съдържащи се в представените по реда на чл. 159 от НПК от „Еконт Експрес“ ООД писмени справки и данни от електронните регистри на куриерската служба /обсъдени по-горе/, разкриващи, че процесната пощенска пратка с товарителница №.../... Шумен-Ямбол, е с посочен адресат именно подс. К., чийто три имена и телефон за контакти са били ясно посочени от „изпращача“ при заявяване на услугата, съдът не прие за основателно възражението на защитата, че същият „не би могъл да знае“ какво е съдържанието на пакета, който е получил. По делото не са налице каквито и да е доказателства, които да насочват към извод, че се касае за погрешно адресирана пощенска пратка. Фактът, че самоличността на лицето, изпратило пратката не е разкрита в хода на проведеното разследване, също не може да обоснове съмнение, че подсъдимият е знаел съдържанието на получената от него пратка.

Правилно според въззивния съд е и становището на състава на ОС-Ямбол, според което в казуса е налице и специалната цел за разпространение на придобитото и държано от подсъдимия наркотично вещество 5F -MDMB-РІКА /доставено му като пратка чрез „Еконт“/, установяващо се по експертни данни като фармакологичен аналог на "Хашишовото масло" и на Метамфетамина. Тази цел е изводима от доказаните по несъмнен начин действия на К. по реално осъществено предлагане на наркотични вещества на свидетелите Х. и Ш., които преди задържането му са си закупили такива, свидетелствайки същевременно, че не се касае за изолиран случай. В същата насока са и показанията на св. и.Ж. /дадени в хода на ДП и надлежно приобщени към доказателствената съвкупност/, в които разкрива отношенията си с подсъдимия във връзка със закупуване и предлагане на „чай“ за пушене, както и обективиранията във ВДС разговори на К. с трети лица, разкриващи личната му активност по договаряне предлагането и продажбата на наркотични вещества - „чай“, пико, екстази.

Изследвайки данните от справка за съдимост на подс.К., ОС-Ямбол правилно е приел, че деянието на последния следва да се квалифицира по чл. 354а, ал. 2, т. 4 от НК като извършено при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29 ал.1 б. "а" и „б“ от НК.

Видно от приложената по делото справка за съдимост /спр. л.61-68 от НОХД № 198/20г. на ОС-Ямбол/, с определение №22 от 26.03.2015 г., постановено по ЧНД № 63/2015 г. по описа на ОС-Ямбол, на П.К. е било определено едно общо наказание на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК по постановени и влезли в сила срещу него присъди по НОХД № 1651/2012 г. на РС-Сливен, НОХД № 783/2013 г. на РС-Ямбол и НОХД № 385/2014 г. на ОС-Ямбол, в размер на най-тежкото от определените за отделните престъпления, а именно лишаване от свобода за срок от три години, увеличено по реда на чл. 24 от НК с една година лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. Наложено и увеличено общо наказание от 4 години лишаване от свобода на К., видно от отразеното в справка за съдимост, както и от изисканата от въззивния съд писмена справка от МП ГД „ИН“ –София, рег.№.../15.06.21г. е изтърпяно от последния на 12.10.2018г. /спр. л.21 от ВНОХД № 107/21г. на БАС/.

Отново по данни от справка за съдимост на К. се установява, че с присъдата по НОХД № 1651/2012 г. на РС-Сливен, на основание чл.68 от НК е било приведено в изпълнение наказанието от 11 месеца лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с присъда по НОХД № 782/2009г. на РС-Ямбол, като същото съгласно информацията, отразена в цитираната справка от МП ГД „ИН“ –София, рег.№.../15.06.21г., е било изтърпяно на 18.07.2015г.

На основание горните данни, съдът правилно е преценил, че към датата на инкриминираното деяние – периода от началото на м.декември 2019г. до 14.12.2019г., петгодишният срок по чл. 30 от НК не е бил изтекъл, което обуславя и квалификация на деянието, извършено от подс.К. по ал.2 т.4 на чл. 354а от НК.

Постановената от първостепенния съд присъда не е протестирана от прокурора. Същата е атакувана пред настоящата инстанция единствено от подсъдимия чрез представляващия го защитник, който наред с оплакването за необоснованост и незаконосъобразност, оспорва и справедливостта на

наложеното наказание.

След като подложи на внимателна преценка атакувания съдебен акт и в санкционната му част, въззивният съд намери следното:

Оплакването за явна несправедливост на наложената санкция, което не е подкрепено с аргументи извън вече коментираните относно спазването на процесуалния и материалния закон, е неоснователно.

За извършеното от подсъдимия престъпление по чл.354а, ал.2, т.4, вр. ал.1, изр.1-во, предл. 3,4 и 5, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК законодателят е установил граници на наказанието лишаване от свобода от пет до петнадесет години и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева. Постановявайки своя акт, ОС-Ямбол, като е обсъдил наличните по делото данни, влияещи върху индивидуализацията на наказанието, е определил същото при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК в размер на три години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000 лева. Приложението на чл.55 от НК съдът е мотивирал с наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства, сред които е посочил - неголямото количество наркотично вещество, предмет на престъплението, наличието само на едно предходно осъждане на дееца, извън съвкупността присъди, определящи по-тежката квалификация на деянието по ал.2 на чл.354а от НК, както и прекомерна продължителност на воденото наказателно производство.

Изведеното в атакувания акт разбиране на съда за многобройност на смекчаващите отговорността обстоятелства по отношение на подсъдимия К., които съобразно разпоредбата на чл. 55 от НК обуславят определяне на наказание под най-ниския предел, предвиден за съответното престъпление, не се споделя от настоящия състав на съда. Поради липса на съответен протест обаче въззивната инстанция не може да влоши положението на подсъдимия, като наложи по-тежко наказание, което изисква обжалваната присъда да бъде потвърдена и в тази ѝ част.

Първоинстанционният съд е направил правилна преценка на обществената опасност по принцип на деянието по чл. 354а, ал.1 от НК, която обосновано е намерил за завишена, с оглед обществените отношения, които се засягат с него, динамиката и разпространеността на престъпленията от този вид и изключително сериозните последици от тях, свързани с тежки рискове за човешкото здраве и живот. Обсъждайки конкретните особености на

разглежданата престъпна проява, ОС-Ямбол е приел, че количеството наркотично вещество 5F-MDMB-PIKA, предмет на престъпното придобиване, държане и разпространение от страна на подсъдимия – общо 4, 384 грама, не е голямо, в какъвто аспект е мотивирал и наличие на смекчаващо отговорността на дееца обстоятелство. Въззивният съд не може да се съгласи с изразената от ОС-Ямбол позиция, че величината на предмета на престъплението, в случая количеството на наркотичното вещество, е сред обстоятелствата, които имат характера на смекчаващи такива отговорността на дееца. Видът, количество и стойностното изражение на предмета на престъплението са категория обстоятелства, които индивидуализират конкретната престъпна проява и поради това същите имат своята значимост в преценката за степента на обществена опасност на деянието, а в случая, при очертаните параметри на същото /три деяния, включени в сложната композиция на продължаваното престъпление/, не може да се приеме, че тази обществена опасност е ниска. Настоящият състав намира, че в общите си характеристики процесното деяние не се отличава съществено от останалите случаи на подобни престъпни прояви и обществената му опасност е в рамките на характерната за този вид престъпления. Същевременно, не може да не се съобрази обстоятелството, че се касае за усложнена престъпна дейност, който аспект от характеристиките на реализираната проява завишава обществената ѝ опасност.

Изследвайки по-нататък персоналната обществена опасност на подс.К., първостепенният съд се е ограничил в това да констатира, че извън осъжданията на последния, обуславящи по-тежката квалификация на деянието като извършено при условията на опасен рецидив, е налице само една друга предходна присъда - по НОХД 604/11г., с наложена на К. санкция глоба. Не е съобразено от съда, че това предходно осъждане на К. също касае извършено от последния престъпление, свързано с противозаконно държане на наркотични вещества - чл. 354а, ал.5, вр. ал.3, т.1 от НК. Наличието на предходно осъждане на подс.К. за деяние, имащо отново за предмет наркотични вещества, несъмнено е сред обстоятелствата, завишаващи степента на обществена опасност на личността на последния, без оглед на санкцията, която му е била наложена. Поради това и съдът неправилно е пренебрегнал това осъждане като аспект от неговото съдебно минало, акцентирайки върху изолирания му характер и вида на наложената санкция.

Отделен е въпросът, че едно предходно, несъответстващо на закона поведение, санкционирано по надлежния ред от правоприлагащите органи, съвсем не може да бъде оценено като смекчаващо отговорността на дееца обстоятелство. В случая данните по делото разкриват, че престъпната дейност на подсъдимия не е преустановена и след извършване на настоящото деяние, за което свидетелства и постановената срещу него присъда по НОХД № 620//20г. на РС-Ямбол /споразумение за решаване на делото/, с предмет престъпления по чл. 270, ал.1 от НК и по чл.355, ал.2 вр. ал.1 от НК. Без съмнение тази последна присъда не може да се отчете като утежняващ отговорността на дееца факт, предвид че постановяването ѝ следва по време датата на инкриминираното деяние, въпреки което тя се явява индикация за нагласите му към спазване на законовия ред в страната.

Въззивният съд не може да се съгласи и със становището на първата инстанция, че наказателното производство по делото е проведено в нарушение на изискването за „разумен срок“, налагащо от своя страна компенсиране на подсъдимия чрез намаляване на наказанието, което следва да понесе за извършеното престъпление.

Запознавайки се внимателно с материалите по делото и при съобразяване с практиката на ВКС и тази на ЕСПЧ по приложението на чл. 6 от ЕКПЧ, настоящият състав на съда не констатира да е налице прекомерна продължителност на наказателното производство срещу подс.К., за да се приеме, че правото на последния на справедлив съдебен процес по чл. 6, т. 1 от ЕКПЧ е нарушено. Многократно в своята практика ВКС е имал повод да отбележи, че обстоятелствата, които следва да бъдат съобразени в рамките на преценката за "разумност" на срока, са конкретни за всеки отделен случай и са свързани с фактическата и правна сложност на делото, поведението на компетентните власти и процесуалното поведение на обвиняемия, и значението на делото за последния /Решение № 78 от 3.06.2016 г. на ВКС по н. д. № 100/2016 г., II н. о., НК; Решение № 183 от 23.04.2010 г. на ВКС по н. д. № 116/2010 г., I н. о., НК/. Данните по настоящото дело сочат, че досъдебното производство е започнало на 14.12.2019г., като действията на органа по разследване по привличане на К. в качеството на обвиняем, с предявяване на обвинението срещу него, са извършени на 15.12.2019г. /спр. л.15 от ДП/. Обвинителният акт е внесен в окръжния съд на 06.07.2020г., а постановената срещу К. осъдителна присъда на ОС-Ямбол датира от

04.03.2021г. При така изведените темпорални характеристики на процеса, установяващи, че продължителността му към датата на обявяване на присъдата от първоинстанционния съд е около една година и три месеца, не би могло да се направи заключение, че стандартът за „разумен срок“ по чл.22 от НПК /чл. 6, § 1 от ЕКПЧ/ не е спазен в изискуемата степен. Извън това е важно да се отбележи, че на нито един от етапите на развитие на процеса не се установява необосновано негово забавяне поради ненавременни и неадекватно планирани действия от страна на компетентните органи, а производството бележи известна фактическа и правна сложност, намерила отражение в извършените по необходимост съдебно-следствени действия за установяване авторството и механизма на деянието и за проверка на събраните доказателства. В аспекта на горното е необходимо също да се отчете, че продължителността на въззивното производство бе изцяло обусловена от поведението на подсъдимото лице и неговия защитник, осигуряването на които за провеждане на съдебното заседание наложи и няколкократно отлагане на делото.

Съобразявайки изложеното, въззивният съд намира, че периодът на наказателно преследване срещу подсъдимия не може да бъде оценен като неразумно дълъг, поради което и допълнителното смекчаване на отговорността на последния на тази плоскост, което ОС-Ямбол е сторил, се явява неправилно.

На основание горното БАС намери, че преценката на първата инстанция относно необходимостта в случая да се приложи чл.55 от НК, не почива на обективен и всестранен анализ на обстоятелствата, значими за наказателната отговорност, като това е довело до несправедливост на отмереното наказание. При диапазон на санкцията от пет до петнадесет години лишаване от свобода и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева за престъплението по чл.354а, ал.2, т.4, вр. ал.1, изр.1-во, предл. 3,4 и 5, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл. 29, ал.1, б.„а“ и „б“ от НК, определените на подс.К. наказания от три години лишаване от свобода и глоба от 10 000 лева, се явяват прекомерно снизходителни. В отличие от първата инстанция въззивният съд не възприе да са налице по делото обстоятелства, които да благоприятстват правното положение на подсъдимия. Напротив, наличните такива са само от категорията на отегчаващите, които в съчетание с тежестта на извършеното деяние и личната

обществена опасност на дееца /очертана като висока/, обуславят определяне на наказание при приложението на чл.54 от НК в размер над минималния, предвиден за съответното престъпление. Поради липса на съответен протест обаче настоящата инстанция не може да влоши положението на подсъдимия, като наложи по-тежко наказание, съответстващо на високата степен на обществена опасност на личността на дееца и тежестта на реализирана от него престъпна проява. В случая, констатацията, че съдът е проявил необоснован толеранс към подсъдимия само дава основание на въззивната инстанция да приеме, че с още по-голяма сила е недопустимо премирането на последния, чрез допълнително намаляване на наказанието. Всяко по-ниско от определените с присъдата на ОС-Ямбол наказания не би оказало необходимото предупредително, поправително и възпитателно въздействие върху подсъдимия, както и не би допринесло за постигане на поставените от чл.36 от НК цели на генералната превенция спрямо останалите членове на обществото. Ето защо и искането на подсъдимия и неговия защитник за редуциране на санкцията, отмерена от първата инстанция, следва да бъде оставено без уважение.

Законосъобразно съдът е приел, че определеното на подс.К. наказание лишаване от свобода следва да се изтърпи ефективно, тъй като не са налице законовите условия за прилагане разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК – наличие на предходни осъждания на подсъдимия на лишаване от свобода за престъпления от общ характер. Законосъобразно е определен и първоначалният режим за изтърпяване на наказанието – „строг“ на основание чл.57, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗИНЗС.

Правилно съдът е приложил нормата на чл.59 ал.1 от НК, като е приспаднал времето, през което П.К. е бил задържан с мярка за неотклонение „задържане под стража“ и с постановление за задържане на ОП-Ямбол, считано от 15.12.2019г. до 18.01.2020г.

В съответствие с изискването на чл. 189 ал.3 от НПК съдът е присъдил също и разноските по делото, осъждайки подс.К. да заплати в полза на държавата по сметка на ОД МВР Ямбол направените в хода на досъдебното производство разноски в размер на 884,92 лева, както и 150 лева в полза на НБПП. На същото основание на подсъдимия следва да бъдат възложени и допълнителните деловодни разноски, направени в хода на въззивното

следствие, а именно сумата от 350,00 лева, явяваща се изплатено от бюджета на АС-Бургас възнаграждение на вещото лице Щ.П. във връзка с изготвената от последния техническа експертиза, както и сумата от 60,00 /3x20 лева/ лева, изплатена на вещото лице П. на основание чл.21, ал.1 от Наредба №2/29.06.2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица.

Липсват основания за изменяване на съдебния акт в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото – наркотичните вещества, предмет на престъплението - 5F-MDMB-PICA, с нетно тегло 4,187 грама, предадено за съхранение в ЦМУ Наркотици - София с приемателно-предавателен протокол №68042/06.02.2020г., за които съдът е постановил отнемането им в полза на държавата съобразно изричната норма на чл. 354а ал.6 от НК.

В съответствие със законовата норма на чл. 53 ал. 1 б. "а" от НК съдът е отнел в полза на държавата и иззетите като веществени доказателства предмети – електронна везна, запечатана в найлонов плик със стикер „Изследвано“, найлонов плик, съдържащ жълт хартиен плик, запечатан след извършването на оглед на ВД със стикер „веществено доказателство“ и прикрепено към него найлоново пликче с алуминиево фолио и надпис „веществено доказателство“ № 2 по ДП 129/2019г., за които е постановил унищожаването им, като вещи без стойност.

По гореизложените съображения настоящата инстанция намира, че присъдата на Окръжен съд -Ямбол следва да се потвърди изцяло, като обоснована, законосъобразна и справедлива.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260004/04.03.2021 год., постановена по НОХД № 198/2020 год. по описа на Окръжен съд – Ямбол.

ОСЪЖДА подсъдимия ПЛ. СТ. К., ЕГН:***** да заплати по сметка на Апелативен съд-Бургас направените във въззивното производство деловодни разноски – сума в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред
Върховния касационен съд на РБългария в петнадесетдневен срок от
съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____